

delsen af de passende Grænser for Varetægtsfængslingernes Varighed og den Behandling, der bliver Fangerne til Del i Arresten, men jeg tror ikke, at det foreliggende Lovforslag egner sig til at lægges til Grund for en saadan Ordning. Det er jo muligt, at man ved at tale videre om Sagen kan komme til et heldigt Resultat, men for mig staar det saaledes, at man ved at gaa ind paa det foreliggende Lovforslag, vil komme ud ikke blot paa gængende Grund, men paa en Grund, som slet ikke kan bæres. Man vil plumpe igennem og ikke naa det Maal, man har sat sig.

Svend Høgsbro: Det var nogle Udtalelser i Forgaaers af det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. S. Larsen), der gav mig Anledning til at begære Ordet. Han gik i sit Angreb paa det foreliggende Forslag og i det Forsvar for det bestaaende, han knyttede dertil, og navnlig i de Udtalelser, han fremkom med om den „milde og hensynsfulde“ Maade, hvorpaa Varetægtsfangerne for Tiden behandles, saa vidt, at det nøder os, der have en anden Mening om denne Sag end det ærede Medlem, til at give vort Bidrag til Behsningen af Spørgsmaalet. Her har der imidlertid mødt mig den Vanskelighed, at jeg ikke havde tænkt, at dette skulde komme frem under denne Sag. Efter de Udtalelser, hvormed den ærede Ordfører for Forslagsstillerne fremlagde Lovforslaget, var jeg gaaet ud fra, og det blev ogsaa bekræftet ved den Tale, hvormed han indledede denne Forhandling, at det var hans Ønske, at denne Forhandling skulde — trods alt, hvad der laa bagved, og som alle kendte — gaa saa roligt og lidensfalsløst til Ende, som heldigt vilde være for at naa et godt Resultat. Jeg havde derfor heller ikke tænkt mig, at man skulde komme ind paa disse praktiske Erfaringer, vi alle i større eller mindre Grad have gjort angaaende det, der er Motivet til at søge en Omordning af disse Forhold. Men, som sagt, de Udtalelser, det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds fremkom med, havde tvunget mig til alligevel at fremkomme med det, jeg i en Fart har kunnet faa fat paa. Jeg maatte tage, hvad der laa lige ved Haanden, og har da her tre Sager, som jeg vil tillade mig at gøre det høje Ting bekendt med. Dette er imidlertid saa vidtløftige Dokumenter, at jeg selvfølgelig hverken maa eller kan trætte det høje Ting med at oplæse det her, og uden en fyldig for ikke at sige fuldstændig Gennemlæsning af de paagældende Aktstykker, tror jeg ikke, at man faar det rette Indtryk

af, hvad der i disse Sager er passeret. Jeg vil derfor anmode den højtærede Formand om Tilladelse til, at disse Aktstykker maa blive gjorte tilgængelige for ærede Medlemmer f. Eks. ved Fremlæggelse i Sæleværelset eller Bureauet, og jeg skal her indskrænke mig til ganske kort at referere, hvad de gaa ud paa, idet jeg, som sagt, beder ærede Medlemmer selv gøre sig nærmere bekendte dermed. Thi jeg tror nu, at naar man fuldstændig gennemlæser disse Skrivelser, vil man faa samme Overbevisning, jeg har, at det er rigtigt, hvad der her er klaget over.

Det første Tilfælde var en Sag, som jeg var Defensor i for Højesteret i Foraaret. Det var en Bondepige ovre i Holstebroegnen, som var tiltalt for Forsøg paa Bedrageri. Hun havde købt nogle Varer i en Butik i Holstebro og havde, som det saa ofte gaar ved saadanne Fjelligheder — det hører med til Ekspeditionen — faaet en Kontrolseddel, hvormed hun skulde gaa hen til Kassereristen og betale, og det sagde hun ogsaa, at hun havde gjort. Varerne skulde bringes ud til Stationen om Aftenen, naar hun førte til sit hjem; men da hun kom derud, og Budet som med Varerne, sagde han, at de ikke vare betalte. Hun paastod, at de vare betalte, og vilde have sine Bærer; men Budet vilde ikke udlevere dem. Dette uvilgede sig saa til, at hun efter Begæring af vedkommende Manufakturhandler blev sat under Tiltale for Forsøg paa Bedrageri, Forsøg paa at tilegne sig Varer, som hun ikke havde betalt. Hun blev saa anholdt og sat i Arrest, og som den sidste ærede Taler omtalte „gjort mør“, saa at hun tilstod, at hun virkelig ikke havde betalt. Hun blev saa sluppen løs; men da hun kom hjem igen, tilbagefaldte hun sin Tilstaaelse, hun blev da øjeblikkelig sat fast igen og sad saa, til Dommen i første Instans var falden; men fastholdt fra dette Øjeblik af standhaftig sin Tilbagefaldelse. Imidlertid vide vi jo alle, at Danske Lovs 1—15—1, som her gælder, er saaledes, at har man først en Gang tilstaaet, „fanger Bordet“. Hun blev saa dømt til 3 Gange 5 Dages Bånd og Brød, en Dom, som blev stadfæstet af Overretten. Jeg fik saa med Sagen at gøre ved Højesteret, og hun sendte mig der flere lange Skrivelser, som findes aftrykte i den Højesteretsstrakt, som jeg haaber skal komme ærede Medlemmer i Hænde, hvis De ønske at gøre Dem nærmere bekendt dermed. Hun giver der en Fremstilling af den Behandling, hun har været Genstand for i Arresten, hvad der gav hende Anledning til at fremkomme med